

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2015. ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΥΨΩΣΗ

Ευσταθίου μετ'αλομάρτυρος και της συνοδείας αυτού,

Ιλαρίωνος Κρητός νεομάρτυρος

έτος 8^ον Τεύχος 355

ΣΩΣΟΝ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΣΟΥ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ
ΤΗΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΝ ΣΟΥ

Ο Δαβίδ στον 27^ο ψαλμό,
αντιμετωπίζοντας δύσκολες καταστάσεις
και πιεζόμενος φρικτά από παντού,

απευθύνει με κραυγές έκκληση στον Κύριο να μη αδιαφορήσει στα προβλήματα του, αλλά να τα επιλύσει· διότι υπάρχει κίνδυνος να μη αντέξει στις δοκιμασίες και να ξεχάσει τον αληθινό Θεό και να γίνει όμοιος με αυτούς που κατεβαίνουν στον λάκκο της διαφθοράς και της ασέβειας. Τον παρακαλεί να μη επιτρέψει να συμπαρασυρθεί με αυτούς που αμαρτάνουν και είναι άδικοι. Μ' αυτούς που είναι υποκριτές κι ενώ εξωτερικά φαίνονται ευγενικοί και φιλικοί, εσωτερικά στην καρδιά τους σκέπτονται πως να σε πλήξουν και να σε εξουδετερώσουν. Όχι Κύριε μη με αφήσεις να καταντήσω σαν κι αυτούς, προσεύχεται ο Δαβίδ, κι αυτούς, εφ' όσον παραμένουν πονηροί και διπρόσωποι, να τους φερθείς κατά τα έργα τους και την συμπεριφορά τους. Διότι παρεξήγησαν την τακτική σου και την ανοχή σου και νομίζουν ότι θα συνεχίζουν ν' αμαρτάνουν ανεμπόδιστα.

Ο Δαβίδ συνεχίζοντας την προσευχή του κάνει κάτι, που το εφαρμόζει συχνά στους ψαλμούς. Δοξάζει το Θεό, πριν λάβει την απάντηση στο αίτημά του· γιατί έχει εσωτερική πεποίθηση, ότι ήδη εισάκουσε την δέησή του. Τον θεωρεί βοηθό και υπερασπιστή του και ελπίζει ότι δεν θα τον εγκαταλείψει. Έτσι παίρνει θάρρος και κουράγιο και υπόσχεται στο Θεό ότι συνέχεια θα του είναι ευγνώμων και συνεχώς θα τον δοξολογεί. Στο τέλος του ψαλμού ο Δαβίδ συνδέει τον εαυτό του με το λαό που βασιλεύει και ο οποίος είναι κληρονομιά και ιδιοκτησία και κτήμα εσαεί του αληθινού

Θεού. Ο Θεός θα τον σώσει, διότι «Κύριος κραταίωμα του λαού αυτού και υπερασπιστής των σωτηρίων του χριστού αυτού εστί». Δηλαδή ο Κύριος είναι η ισχύς και η κραταιά βοήθεια και συμμαχία του περιούσιου λαού, που αυτός δημιούργησε και ο οποίος ποικιλότροπα και σε πολλές περιστάσεις χάρισε την σωτηρία στον «χριστό αυτού» δηλαδή στον βασιλιά που έχρισε και καθιέρωσε ο ίδιος. Και ο Δαβίδ εύχεται και προσεύχεται για άλλη μια φορά να τον ακούσει ο Κύριος, σώζοντας τον λαό του και ευλογώντας την κληρονομία του. «Σώσον τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν σου και ποιμανον αυτούς και έπαρον αυτούς έως του αιώνος».

Το χωρίο αυτό του 27^{ου} ψαλμού πήρε ο υμνογράφος Κοσμάς, επίσκοπος Μαΐουμά της Φοινίκης (8^{ος} αιών), τον οποίο είχε υιοθετήσει ο πατέρας του αγίου Ιωάννη Δαμασκηνού, Σέργιος Μανσούρ, με αποτέλεσμα να μεγαλώσει και να σπουδάσει μαζί με τον άγιο Δαμασκηνό και ο οποίος συνέθεσε την ακολουθία στην Ύψωση του Τιμίου σταυρού, και συνέθεσε το τροπάριο που ψάλλουμε, όποτε έχουμε γιορτή για τον Τίμιο Σταυρό. «Σώσον Κύριε τον λαόν σου, και ευλόγησον την κληρονομίαν σου, νίκας τοις βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος και το σον φυλάττων διά του σταυρού σου πολίτευμα».

Η παράκληση για χορήγηση νικών στους φορείς της ανωτάτης εξουσίας στο τροπάριο αυτό έχει τη βάση της και στον 143 ψαλμό, στίχο 10, που μνημονεύει τις νίκες του βασιλιά Δαυΐδ, που πραγματοποιήθηκαν με τη δύναμη του Θεού. «Τω διδόντι την σωτηρίαν τοις βασιλεύσι, τω λυτρουμένω Δαυΐδ τον δούλον αυτού εκ ρομφαίας πονηράς» Η σωτηρία αυτή, που παρείχε ο Θεός στους πιστούς βασιλείς του Ισραήλ, χορηγήθηκε και αργότερα στους βασιλείς του Ρωμαϊκού κράτους από τον Μ. Κωνσταντίνο και μετά. Ο Κύριος απεκάλυψε τη δύναμη του σταυρού του στον Μ. Κωνσταντίνο και χορήγησε σε κείνον ανέλπιστα νίκη κατά του Μαξεντίου στην Μιλβία ή Μουλβία γέφυρα στις 28 Οκτωβρίου του 312. «Εν τούτω νίκα» κατά τον Λακτάντιο ή «Τούτω νίκα» κατά τον Ευσέβιο του είπε ο Κύριος, όταν είδε το γνωστό όραμα. Αυτή η φανέρωση του σταυρού και της δύναμής του και η ανεύρεσή του από την μητέρα του αγίου Κωνσταντίνου την αγία Ελένη, μετέβαλε έκτοτε τους αυτοκράτορες του Ρωμαϊκού κράτους από διώκτες σε υπερασπιστές της Εκκλησίας. Από εξωτερικούς

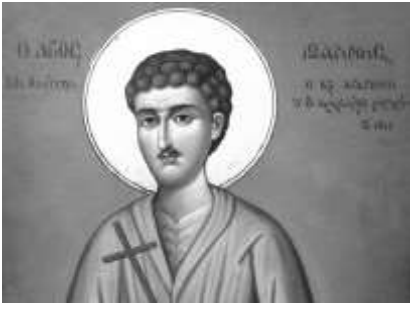
εχθρούς σε «εξωτερικούς επισκόπους κατά την έκφραση του αγίου αυτοκράτορα Μ. Κωνσταντίνου.

Ας εμνηνύσουμε τώρα τη σημασία της λέξεως «λαός». Στην Παλαιά Διαθήκη η λέξη «λαός» δεν έχει μόνο εθνική σημασία, αλλά –και κυρίως– έχει την έννοια της Εκκλησίας. Σημαίνει το σύνολο των πιστών που πιστεύανε στον αληθινό Θεό. Την έννοια αυτή έχει και στην Καινή Διαθήκη. Λαός του Θεού είναι κυρίως η Εκκλησία. Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό τι λέγει ο ιερέυς αφού κοινωνήσει τους πιστούς. Ευλογεί το εκκλησίασμα κάνοντας το σημείο του σταυρού με το άγιο ποτήριο και λέγει «Σώσον, ο Θεός, τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν σου». Και στην λεγόμενη οπισθάμβωνο ευχή που λέγει πριν την απόλυση μπροστά στην εικόνα του Χριστού ακούμε τα εξής. «Ο ευλογών τους ευλογούντας σε, Κύριε, και αγιάζων τους επί σοι πεποιθότας, σώσον τον λαόν σου και ευλόγησον την κληρονομίαν σου». Και, επειδή οι αυτοκράτορες του Ρωμαϊκού κράτους από τον Μ. Κωνσταντίνο και μετά, πλην κάποιων εξαιρέσεων, προστάτευσαν τον Χριστιανισμό και ταύτισαν το κράτος τους με την Εκκλησία, λέμε το τροπάριο αυτό. Και πρέπει να πούμε ότι για τους Βυζαντινούς προγόνους μας το τροπάριο αυτό ήταν και ο εθνικός τους ύμνος.

«Ποικίλες καταστροφές έχουν συγκλονίσει τον κόσμο. Ολόκληροι λαοί έχουν εξαφανιστεί, δοξασμένες πόλεις και ισχυρά κράτη έχουν χαθεί. Αλλά η Εκκλησία παρά τους διωγμούς και τις εσωτερικές διαμάχες, στέκεται αήττητη «και πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής» (Ματθ. 16,18). Σήμερα όσο οι κοσμικοί ηγέτες προσπαθούν μάταια να εδραιώσουν την τάξη στη γη το μόνο αξιόπιστο όργανο ειρήνης είναι αυτό για το οποίο η Εκκλησία ψάλλει·

‘Σταυρός ο φύλαξ πάσης της οικουμένης· σταυρός η ωραιότης της Εκκλησίας· σταυρός βασιλέων κραταίωμα, σταυρός πιστών το στήριγμα, σταυρός αγγέλων η δόξα και των δαιμόνων το τραύμα’ (εξαποστειλάριον της εορτής της Υψώσεως του Σταυρού)» (άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς, επίσκοπος διαδοχικά Σαγκάης, Δυτικής Ευρώπης και Σαν Φρανσίσκο, 1896-1966, «Ο άγιος του Θεού, άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς, εκδ. Μυριόβιβλος, σ. 238).

Νεομάρτυς Ιωάννης εκ Κονίτσης

Ηπειρώτης Μουσουλμάνος, που μεταστράφηκε στον Χριστιανισμό. Θεωρήθηκε Αποστάτης (Murtađ) από τους ομοθρήσκους του και αποκεφαλίστηκε στις [23 Σεπτεμβρίου](#) 1814 στο Βραχώρι (σημερινό

Αγρίνιο).

Ο Χασάν, όπως ήταν το πραγματικό του όνομα, γεννήθηκε στην Κόνιτσα από γονείς Μουσουλμάνους. Η οικογένειά του θα πρέπει να ανήκε στο Τάγμα των Μπεκτασήδων, καθώς έφερε τον τίτλο του τοπικού θρησκευτικού αρχηγού των Δερβίσηδων (Σέχης).

Είκοσι χρονών, μπήκε και αυτός στο τάγμα των Δερβίσηδων. Αφού έζησε αρκετά χρόνια στα Ιωάννινα, μετακόμισε στο Βραχώρι, όπου -χωρίς να γνωρίζουμε πώς- άρχισε να ζει ως Χριστιανός. Βαπτίστηκε στην Ιθάκη και στη συνέχεια παντρεύτηκε στο χωριό Μαχαλάς (σημερινές Φυτείες Αιτωλοακαρνανίας), όπου δούλευε ως αγροφύλακας.

Όταν έμαθε ο πατέρας του τη μεταστροφή του στον Χριστιανισμό, έστειλε απεσταλμένους να τον μεταπείσουν, αλλά αυτός τους έδιωξε. Τότε συνελήφθη από τον Μουσελίμη του Βραχωρίου, στον οποίο ομολόγησε με θάρρος το χριστιανικό του όνομα και την αγάπη του στον Χριστό. Ο Μουσελίμης (Δήμαρχος) συγκάλεσε το συμβούλιο των ουλεμάδων (σοφών), οι οποίοι απεφάνθησαν ότι ο Ιωάννης πρέπει να θανατωθεί αμέσως, γιατί αρνήθηκε την πίστη του Μωάμεθ.

Ο Ιωάννης βασανίστηκε ανελέητα για να αλλαξοπιστήσει. Τελικά, αποκεφαλίστηκε στις 23 Σεπτεμβρίου 1814. Το σώμα και το κεφάλι του διατάχθηκε να μείνουν άταφα προς παραδειγματισμό. Κάποιοι από τους χριστιανούς του Βραχωρίου δωροδόκησαν τον Μουσελίμη και έθαψαν το ιερό λείψανο με πάσα μυστικότητα σ' ένα αγρόκτημα στο Βραχώρι.

Τρία χρόνια αργότερα ο ηγούμενος της Μονής Προυσσού Ευρυτανίας Κύριλλος Καστανοφύλλης βρήκε το ιερό λείψανο του Ιωάννη και το μετέφερε στο μοναστήρι του. Τμήμα των λειψάνων του νεομάρτυρα Ιωάννη φυλάσσεται στον Ναό του Αγίου Κοσμά στη γενέτειρά του Κόνιτσα.